

[Indenrigsministeren.]

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig angaaende Københavns kommunale Revisions Antegning. Københavns kommunale Revisions Antegninger bliver behandlet dér, hvor de skal behandles: i Københavns Kommunes Administration og under det kommunal-parlamentariske Ansvar, som foreligger inden for den frit styrede Københavns Kommune.

Kvintessensen af, hvad det ærede Medlem har sagt her i Dag, er jo faktisk, at han antyder — skal vi sige et Justitsmord. Deroverfor skal jeg blot fremdrage to Ting, idet det jo ikke er min Opgave at tage Standpunkt til denne Sags Forløb siden 1920. For det første dette: at denne Sag, efter at Rigsadvokaten havde resolveret, ikke blev paaanket til Justitsministeriet. Hvorfor blev den ikke det, hvis den paa-gældende mente, at der blev gjort ham Uret, eller hans Sagfører eller andre Raadgivere virkelig mente, at der blev begaaet noget galt her? Og dernæst bemærkede jeg, at det ærede Medlem i sin Tale fuldstændig glemte at — skal vi sige *lægge Mærke til*, at denne Sag og dens Akter er blevet gennemgaaet af den kommunal-parlamentariske Kontrol, et Udvalg, hvori der sidder Repræsentanter for de Partier, der er repræsenteret i Københavns Borgerrepræsentation. Det ærede Medlem taler i Dag, som om der her er Tale om, at man vil kvæle en Mand i Dølgemaal. Københavns Kommunes Hospitalsudvalg har haft Lejlighed til at gennemgaa denne Sag, foruden at der selvfølgelig har fundet en Gennemgang Sted i selve Magistraten. Hvis man endelig skulde spørge i denne Forbindelse, maatte Spørgsmaalet lyde saaledes: Er der nogen, der mener, at det ærede Medlems Gennemsyn af Akterne skulde betyde større Sikkerhed over for Offentligheden end en Gennemgang af den parlamentariske Forsamlings Repræsentanter, som bl. a. har dette til Opgave? Jeg tror, det ærede Medlem skulde afstaa fra Tanken om at blive en Slags Rigsadvokat og Dommer i samme Skikkelse med Henblik paa alle de Sager af forskellig Art, som Retsinstanserne har til Behandling.

Jeg har ønsket over for det høje Ting at konstatere, at denne Sag er behandlet af de Institutioner, som Lovgivningen har henlagt saadanne Sagers Behandling til,

og som Indenrigsministeriet ingen Beføjelse har til at gribe ind i, og som — lad mig føje det til — efter min Mening heller ikke det høje Folketing kan blande sig i, hvor det drejer sig om et frit kommunal-parlamentarisk Styre som det, der findes her i København. Derfor kan jeg ikke tilraade det høje Ting at tiltræde den foreliggende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen.

E. Friis: Som Medlem af Borgerrepræsentationens Hospitalsudvalg har jeg haft Adgang til alle Politiundersøgelingspapirerne og det øvrige til Sagen knyttede Materiale. Paa denne Baggrund vil jeg udtale: Der findes intet i hele denne Sag, der berettiger det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen til at fremdrage Sagen i dette høje Ting. Den hører ikke hjemme her; den er et kommunalt-administrativt Anliggende. Jeg maa, baade som Medlem af dette høje Ting og som Medlem af Københavns Borgerrepræsentation, fremsætte min Beklagelse over, at denne Art indre administrative Sager fremdrages paa Rigsdagen — kun til Fortrædelighed og Tidsspilde; men da det nu er sket, vil ogsaa jeg, idet jeg fuldt ud slutter mig til den højtærede Ministers Redegørelse, gøre nogle Bemærkninger om Sagen.

Sct. Hans Hospital ved Roskilde er en meget stor Institution med et Indbyggerantal af 2 300 Patienter og ca. 1 000 Funktionærer, i alt 3 300 Personer, altsaa af Størrelse som en lille Købstad. Hvad der sker i Bysamfund, sker naturligvis ogsaa her i dette i sin Art store Samfund, Sct. Hans Hospital; der optræder brodne Kar i alle Lande, i andre Væsener, i andre Etater; her som andre Steder bliver Misligheder opdaget og bragt i Orden til sin Tid. Ogsaa paa Sct. Hans Hospital har Menneskets Skrøbelighed vist sig, Fejl og Sløseri er begaaet og har fundet deres Rettelse.

I Tilslutning til Sagen vil jeg gerne sige, at det kan ikke være Meningen, at underordnede Tjenestemænd har nogen Ret, endsiges Pligt til systematisk at holde deres overordnede under Kontrol og Iagttagelse og saa Tid efter anden at levere mere eller mindre velunderbyggede Klager og Indberetninger om dem. Det kan aldrig give nogen sund Administration.